

revisionen flere Midler i Hænde, end den tidligere havde. Og derom maa jeg tillige sige, hvis der overhovedet skal nævnes dette Spørgsmaal om Statsrevisorernes Lønning o. l., at naar man her ønsker en Forhøjelse — hvad Finansministeren ganske maa overlade til Rigsdagens Ting —, ligger det vel i, at man mener, at den Virksomhed, de faar, kræver et langt større Arbejde end tidligere.

Dette er, hvad jeg mener at burde sige om Lovforslaget. Jeg har det bedste Haab om dets Skæbne, da alle har anbefalet det til Gennemførelse, men jeg maa sige, at der er noget af et Skelet deri, som først faar sin egentlige Udvikling og Fyldestgørelse ved en Rigsdagsbeslutning — det er altsaa visse Bestemmelser ifølge §§ 4 og 5, som aabner denne Mulighed for en Myndighed, der kun kan udføres, hvis Rigsdagen støtter den ved en Bevilling.

Jeg skal endnu kun nævne en enkelt Ting, som det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) berørte, nemlig Statens Forhold til Privatbanerne. Det forekommer mig, at det ærede Medlem i sin i øvrigt højt interessante Tale nævnedes, at Staten var i Forskud overfor Privatbanerne, og at der derfor var stillet Forslag paa Tillægsbevillingsloven om et Beløb paa 700,000 Kr. Nej, hvis der var noget, der hed „Tilbageskud“ i dette Forhold, vilde jeg tillade mig at benytte dette Ord, men et saadant er desværre ikke dannet. Forholdet er nemlig, at den ene Million Kroner aarlig, som vi vedtog ved Jernbanelovene af 1908, virkelig er kommet til Udbetaling. Finansministeriet har, som jeg tillod mig at nævne, idet jeg afbrød det ærede Medlem, intet at bebrejde sig. Den Million, som blev vedtaget af Rigsdagen, er blevet udbetalt, og det kan ses paa det sidste Statsregnskab, som nu foreligger, det for 1914—15. Vi er der oppe paa 7,800,000 Kr. som Tilskud fra Staten for den Tid, der er gaaet fra 1908, altsaa, saa vidt jeg kan regne ud, mere end 1 Million om Aaret. Nej, saaledes forholder det sig ikke med de 700,000 Kr. Forholdet er, at netop fordi Staten ikke har kunnet følge med i de Tilskud, som Privatbanerne ønskede, har Privatbanerne maattet optage Laan; og det er til Betaling af Renter af disse Laan, efter at Banerne er blevet aabnet — ikke Renterne af Laan forinden Banens Aabning, thi med Hensyn til dem har man belastet Anlægskapitalen med Renterne —, at jeg har tilladt mig at stille Forslag paa Tillægs-

bevillingslovforslaget om, at der skal stilles 700,000 Kr. til Raadighed. Forskud har vi, som sagt, desværre ikke ydet til Privatbanerne. Jeg vilde ønske, den Tid maatte komme, hvor den aarlige Million kunde forøges til det dobbelte, saa var det maaske muligt for Staten at følge med, og dog tvivler jeg derom.

Hermed skal jeg altsaa takke for den velvillige Behandling, dette Lovforslag har faaet.

N. C. Jensen: Jeg ved ikke, om jeg har sagt noget saa urimeligt som det, den højtærede Finansminister nævnedes. (*Stemmer: Jo*). Ja, nu faar vi se, jeg tror ikke, jeg har sagt, at Staten stod i Forskud, jeg talte om, at Kommunerne stod i Forskud overfor Statskassen. (*Finansministeren* [Brandes]: Nej, omvendt sagde det ærede Medlem). Ja, har jeg gjort det, beklager jeg det, det var i hvert Fald ikke min Mening at sige saadan. Mere fjottet er jeg dog ikke, end at jeg ved, at Statskassen staar tilbage med Udbetalingerne, og at Kommunerne har maattet udrede Pengene i dyre Domme. Naar den højtærede Finansminister ser Referatet af mine Udtalelser, vil han se, at jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at Kommunerne havde maattet skaffe Pengene i dyre Domme. Om jeg er kommet til at bytte Ordene „Stat“ og „Kommune“ om, ved jeg ikke, men min Mening vil i hvert Fald fremgaa af min Tale, saa den højtærede Finansminister kunde godt have undladt denne Morsomhed. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved. Jeg synes, det er urimeligt, at Kommunerne maa staa i Forskud, og i hvert Fald maa man give en Begrundelse derfor. Det er selvfølgelig overordentlig ubehageligt for Kommunerne at maatte laane Penge i dyre Domme og ikke vide, naar de faar de Tilskud af Staten, som de har Krav paa.

Jeg er for øvrigt enig med den meget ærede Finansminister i hans Udtalelse om, at vi skal holde Statsrevisionen fuldstændig for sig og fastholde, at Statsrevisionen er Rigsdagens, og den skal ikke blandes sammen med noget fremmed eller noget som helst af anden Karakter. Statsrevisionen staar under Rigsdagens Kontrol og Bevillingsmyndighed, og Rigsdagen paatager sig en Forpligtelse til at give Statsrevisorerne de fornødne Midler i Hænde til at udføre det Arbejde, man forlanger. Jeg kan heller ikke tro andet, end at det er det, Rigsdagen i alt væsentligt ønsker.

Det ærede Medlem fra Aalborg (N. C. Christensen) gjorde et Par Bemærkninger